

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ยมบาลก็คือกรรมของเราเอง

ก่อนจึงหัน

พี่น้องชาวไทยเราให้ตื่นเนื้อตื่นตัวนะ ธรรมพระพุทธเจ้ามาประกาศล้นโลกปลูกพี่น้องทั้งหลาย ให้ตื่นเนื้อตื่นตัวนะ ถูกกิเลสมันกล่อมมาเสียมากต่อมากจนจะไม่มีมนุษย์เหลืออยู่ในเมืองมนุษย์เลย จะไปกองกันอยู่ในนรกหมด เราวิตกวิจารณ์สังสารมากจริง ๆ เพราะฉะนั้นธรรมะจึงล้นขึ้น ๆ เต็ดเผ็ดร้อนไม่ใช่อะไร ลากขึ้น ๆ นะ อย่ามาคิดว่าชิงชังตั้งตังแล้วเป็นภัยต่อพี่น้องทั้งหลายนะ ลากคนขึ้นจากนรก เข้าใจไหมละ จุดลากอย่างหนักอย่างเบาอะไรก็แล้วแต่ ปังปัง ๆ นั่นนะมันจะไหลลงนรกกันเสียทั้งหมดเลย จุดลากด้วยความเมตตาสังสาร นี่ละกำลังแห่งธรรม กำลังแห่งความเมตตา จุดลากขึ้น ๆ ยังจะหลับครอก ๆ กันอยู่นี้ดูไม่ได้นะ

พระพุทธรูปกระเทือนโลกสามแดนโลกธาตุแล้วยังหมื่นโลกธาตุอีก สอนโลกท่านเหล่านั้นไปได้ ๆ พวกเรามันพวกไหน เอามาพิจารณาตนเองซิ ไปไม่ได้หรือ มันเป็นเพราะอะไร มีแต่กิเลสลากลง ๆ โอ๊ย เราสลดสังเวชพูดจริง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างจนกระทั่งถึงวงรัฐบาลเป็นผู้ปกครองบ้านเมืองที่สุด ยิ่งเกิดความสลดสังเวช เป็นบ่อแห่งมูตรแห่งคูแห่งพินแห่งไฟ ไปอยู่ในจุดศูนย์กลางแห่งประเทศไทย เราดูไม่ได้นะ ธรรมเป็นธรรมสอนโลก พิจารณาอะไรผิดที่ไหน ถูกต้อง ๆ ๆ แล้วมองไปที่ไหนเห็นแต่ความผิดพลาด ลากกันลงมูตรลงคูลงส้วมลงถ่านนี่ละ เข้าพินเข้าไฟ เลยสุดท้ายเอาใครมาปกครอง ก็เหมือนเอานกกระสามาปกครองพวกกบพวกเขียด จิกกินกันไป ๆ

ใครก็ปีนขึ้นตั้งแต่เก้าอี้นั่นละ เขาว่ามีมือกาว ๆ ในการ์ตูนเขาว่ามีมือกาว พวกนี้ลงได้เกาะเก้าอี้แล้วไม่ยอมปล่อย อู๊ย สลดสังเวชจริง ๆ ดูแล้วมันดูไม่ได้กับสายตาของธรรม มนุษย์แท้ ๆ เรียนมาสูงเท่าไร สูงมีแต่สูงเรื่องของกิเลสตัณหาจะกินบ้านกินเมืองนี่ละที่ได้ทุเรศมากนะ เจ้าของยังหยิ่งงั้นนั่น ว่ามีความรู้ชั้นนั้นชั้นนี้ ความรู้เหล่านี้เป็นมหากัณฑ์ เป็นอันตรายแก่ตนเองด้วยความสำคัญผิดตนเองนี่อันหนึ่ง แล้วก็อันตรายต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ นี่หนึ่ง จุดศูนย์กลางไม่แน่นหนา มันคงจะเอาอะไรมา มันคง จุดศูนย์กลางก็คือหน่วยราชการต่าง ๆ จนกระทั่งถึงวงรัฐบาล นี่จุดศูนย์กลางที่รักษาบำรุงประชาชนทั้งหลาย ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ คือท่านเหล่านี้แหละจะเป็นผู้อุ้มชู ไม่ใช่จะมาเป็นผู้เหยียบย่ำทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้จมลงไปนะ

เวลานี้มักเป็นอย่างนั้นเสียมาก กิริยาอะไรแสดงออกมาแบบคายมาก แบบคายทำนั้นแบบคายทำนี้ มีแต่ความแบบคายของกิเลสตัดหาความสกปรกนั้นละ ว่าตัวแบบคายแล้วภูมิใจ ธรรมดูมันดูไม่ได้นะ อย่าเข้าใจว่าความรู้เหล่านี้เหนือธรรมนะ เรียนมาจากไหนก็มาเถอะ คือคนมีกิเลสแหละสอนกัน ได้มาก็มีแต่คลังกิเลสมา ครั้นมาแล้วก็เอากิเลสมาแจกกัน มีแต่ไฟเต็มบ้านเต็มเมือง ธรรมพระพุทธเจ้าให้ความเดือดร้อนแก่โลกที่ไหน เอา พิจารณาซิ พระพุทธเจ้าให้ความเดือดร้อนแก่โลกที่ไหน พระสงฆ์สาวกให้ความเดือดร้อนแก่โลกที่ไหนรายใด เอ้า ว่ามาเป็นรายๆ ไม่เคยปรากฏเลย แต่เรื่องวิชาของกิเลสนี้แหละๆ ได้มามากเท่าไรๆ ยิ่งเตรียมพื้นเตรียมไฟมาเผาไหม้ชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ของตัวเองให้ฉิบหายไปนะ เราสลดสังเวชจริงๆ

อยากให้งราชการตื่นเนื้อตื่นตัว ความรู้มากเท่าไรมีแต่ความรู้ที่เป็นภัยต่อชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ แล้วก็เข้าใจว่าเป็นคุณแก่ตนเอง พุงป่องแหละ ท้องป่องๆ ท้องป่องมันป่องด้วยพินด้วยไฟ เอาสมบัติเงินทองข้าวของที่เป็นของรักสงวนของประชาชนคนทั้งโลกมากสิ้นเป็นสมบัติของตัวเอง มันเป็นไปได้ยังไง ของเขาเป็นของเขาของเราเป็นของเรา ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วบาปบุญก็ไม่มี ใครทำได้ยังไงก็ทำเอาๆ เพราะบาปไม่มี บุญไม่มี นี่บาปมีบุญมี อย่าเหนือธรรม อย่าเหยียบย่ำทำลายธรรม อย่าเหยียบย่ำทำลายกรรมดีกรรมชั่วนะ ก็เท่ากับมาเหยียบย่ำทำลายตนเองนั่นละ

เราพูดจริงๆ เราอาจหาญ เลยอาจหาญไปแล้ว ในการสั่งสอนโลกนี้เราไม่เคยว่ากล่าวกลัวกับผู้ใด เหนือไปทุกอย่างแล้วด้วยธรรมของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นจึงสอนได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ที่สอนอยู่เวลานี้ก็คือความเมตตาสงสาร ไม่ได้สอนเพื่อการทำลายพี่น้องทั้งหลายให้มีความบอบช้ำดำเขียวอะไรเลย สอนเพื่อพุงขึ้น ผู้เป็นหัวหน้าให้ตื่นเนื้อตื่นตัวตน อย่ามัวแต่กอบแต่โกย อย่ามัวแต่รีดแต่ไถ อย่ามัวแต่เป็นบ้ายศบ้าลาภบ้าอำนาจ เดียวนี้คนไทยทั่วประเทศนี้เขารังเกียจกันเสียมากต่อมาก เข้ามาหูลวงตาบ้วนี่ละ หลวงตาบ้วนี่พูดตามหลักความจริง เพื่อเป็นคำเตือนบรรดาผู้ที่ผิดก็ขอให้รู้ตัวบ้างเถอะ ตายแล้วจะเอาอะไรไปแก้ มันลบไปหมดแล้วนะ บาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี มีแต่ไอ้หลังลายเต็มบัญชีมัน คลังมันมีแต่ไอ้หลังลาย

ไอ้หลังลายนี้ละมันจะเป็นตัวพินตัวไฟเผาหัวมันนะ เพราะไม่ใช่ของเจ้าของ คदनันโกนนี้ รีดนั่นไถนี้ ด้วยวิธีการที่แบบคายมากๆ ที่เรียนมาจากประเทศนั้นประเทศนี้ มีแต่คลังกิเลสผู้สอนก็ดี ผู้รับมาก็เป็นคลังกิเลส ก็เอาคลังกิเลสออกกระจายทั่วประเทศเขตแดน เป็นพินเป็นไฟไปหมดนะ ธรรมกระจายออกไปที่ไหนเย็นหมด เอามาแข่งกันซิ พิจารณาซิ อย่าให้ตั้งแต่กิเลสมันเหยียบหัวโดยไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเลย ว่าตัวใหญ่ๆ มันไม่ได้ใหญ่หนา ตายแล้วแมลงวันตอมหึ่งๆ เหมือนกันนั่นแหละ ถ้าไม่เผา

เนาไปเลย ถ้าเผาก็เผา ถ้าฝังก็ฝัง เหมือนมนุษย์มนาทั่วไป อย่าทะนงตนในเวลามีชีวิต อยู่ ที่มีผู้ยกยอให้เป็นเจ้าอำนาจ เป็นผู้ปกครองบ้านเมือง แล้วเดี๋ยวนี้มันเป็นเจ้าอำนาจ บาดรหลวงป่าๆ เดือนๆ เผาบ้านเผาเมือง เผาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์แล้วนะ ให้พากันรู้ตัวผู้ใหญ่ผู้ปกครองทั้งหลาย นี่เอาธรรมเข้าเตือน

เราไม่ได้เป็นข้าศึกต่อผู้ใด ธรรมก็ไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใด เราพยายามอุ่มเต็มความสามารถ พอตื่นนอนขึ้นมาอุ่มแล้วๆ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เราไม่มีแค้น เม็ดหินเม็ดทรายที่จะไปแตะต้องทั้งสามพระองค์เราไม่มี มีแต่พยุงทั้งนั้น เพราะฉะนั้น จึงขอให้เห็นใจหลวงตาหน่อย หลวงตาก็จวนจะตายแล้ว เป็นห่วงเป็นใย ผู้ที่กอบที่โกย ผู้ที่กินที่กลืนไม่มีวันพอ ภูมิใจๆ กลืนเอาสมบัติของเขาไป ไปเป็นไฟเผาหัวอกตัวเอง มันไม่ได้คิดนะ อันนี้ที่น่าสลดสังเวชมาก

ไม่มีใครหันหน้าเข้าสู่ธรรม หันตั้งแต่นรกอเวจี ถ้าพูดถึงเรื่องการลงทะเลเบียน บัญชีของยมบาล มันจะตายละยมบาลไม่มีเวลาว่าง ผู้ที่ไหลลงไปให้จดบัญชีๆ แต่ผู้ที่จะขึ้นไปสวรรค์นั้นเรียกว่าว่างมือละ ราชการไม่มีงานทำ งานที่จะจดจารึกคนขึ้นไปสวรรค์ นิพพานมีน้อยมาก แต่ผู้ที่จะบินลงนรกนั้นไม่มีว่างเลย ได้กินหรือไม่ได้กินก็ไม่ทราบนะ ยมบาล นำคิดอยู่นะ เพราะงานหนามาก คนนั้นแย่งเข้าไป คนนี้แย่งเข้าไป จับมือเขาเซ็น จะลงนรกหลุมไหนๆ จับมือเขาเซ็นให้ ยมบาลเลยจะตาย ท่านทั้งหลายรู้ไหม ยมบาลกำลังจะตายเพราะเรา เราหนักกว่ายมบาลนะ

ยมบาลเป็นผู้ลงบัญชี ยมบาลก็คือกรรมของเราเอง เราอย่าว่าเป็นยมบาลคนนั้น คนนั้นนะ กรรมของเราเองแสดงฤทธิ์ขึ้นมาเป็นยมบาลบังคับตัวเอง พากันจำให้ดี โห เราสลดสังเวชจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา สอนโลกเปรี้ยวๆ ปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตาย ธรรมประเภทนี้เราก็ไม่เคยคิดเคยคาดว่าจะรู้จะเห็นจะเป็นขึ้นมา ก็เป็นขึ้นมาแล้วด้วยอำนาจแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าที่ได้ปฏิบัติตามที่ท่านนั่นเอง จึงได้นำมาพูดนี้ โโกหกท่านทั้งหลายที่ตรงไหน ไม่โกหก เราสอนเรามาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปานนี้ ได้แต่ธรรมที่เป็นที่พอใจๆ ไม่มีธรรมโกหกเข้ามาแฝงหัวใจเลย พอที่จะนำธรรมโกหกนี้ไปโกหกโลกสอนโลกให้ลุ่มจมไปตามๆ กัน ไม่มี

เราปฏิบัติมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปานนี้ ด้วยความถูกต้องดีงามตามธรรมตามวินัยที่องค์ศาสดาสอน ก็ได้พยุงตัวมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงขั้นนี้ พยุงหรือไม่พยุง เราพอแล้วทุกอย่างจากการปฏิบัติธรรม โดยตามเสด็จพระพุทธเจ้าด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรมวินัยให้ถูกต้องมาจนกระทั่งถึงขั้นพอแล้ว เราสอนท่านทั้งหลายเวลานี้เราสอนด้วยความพอแล้วนะ เราไม่ได้หวังเอาอะไรทั้งนั้นจากบรรดาพี่น้อง สามโลกธาตุ เราไม่เอาอะไรเลย พอทุกอย่างๆ นิพพานแปลว่าเมืองพอ พอนิพพานพออย่างเลิศ

อย่างเลอ ไม่เหมือนอย่างพวกโลกทั้งหลายพอกัน พอระยะนี้พอบ่ายมาหิวแล้ว ที่นี้กินข้าว เอ้าพอแล้วๆ พอบ่ายมาหิวแล้ว

คำว่านิพพานไม่มี พออย่างบรมสุขไม่มีอะไรเกินนิพพาน นี้ได้ปฏิบัติมาแล้ว ไม่ใช่เล่นๆ เต็มอยู่ในหัวใจนี้ สอนท่านทั้งหลายสอนออกมาด้วยความสว่างกระจ่างแจ้ง สอนออกมาจากบรมสุข สอนออกมาจากธรรมที่เลิศเลอ ไม่ได้หยิบมาหลอกคนนั้นคนนี้นะ เราไม่หลอก มีแต่ความเมตตาสงสารที่แสดงอยู่เวลานี้ ขอให้ท่านทั้งหลายไปคิดนะ มันจะจมกันทั้งประเทศของเราที่ว่าประเทศแห่งชาวพุทธ จะจมกันหมด มันวิ่งตามกิเลสตัณหา ความโลภเหลือประมาณ ความโกรธเหลือประมาณ อำนาจบาตรหลวงเหลือประมาณ มีแต่เหลือประมาณๆ ขึ้นชื่อว่าจะเป็นฟินเป็นไฟเผาตนแล้วเหลือประมาณทั้งนั้น ให้หาธรรมเข้ามาสั่งสมตนเองพอประมาณนะ อันนั้นมันเหลือประมาณอยู่แล้วกิเลส ตัดออกๆ ให้ธรรมพอประมาณเข้าสู่ใจ ท่านทั้งหลายจะเย็น เย็นทีเดียวถ้าลงธรรมเข้าสู่ใจมากน้อย

เปิดเรื่อยๆ เราจวนจะตายแล้ว ใครจะว่าเราโอ้อวดก็ตาม อำนาจแห่งความเมตตาสงสารมันเหนือทุกอย่างเกินกว่าที่จะมาว่าโอ้อวด เราไม่มีอันนี้ในหัวใจ มีแต่ความเมตตาสงสาร ผู้จะลงมันลงอยู่ตลอดเวลา พระพุทธเจ้า โลกวิทู รู้หมด พวกเรามันพวกตาบอดบิ่นลงๆ ผู้จุดลากขึ้นก็จุดลากขึ้น นี่ชิมันสำคัญตรงนี้ละ คนหนึ่งตาดี คนหนึ่งตาบอด คนหนึ่งเป็นบรมสุข คนหนึ่งเป็นมหันตทุกข์ ลากพวกมหันตทุกข์ขึ้นด้วยอำนาจแห่งบรมสุข บรมเมตตาสุดซึ้งนั้นแหละ ให้พากันจดจำนะบรรดาพี่น้องทั้งหลาย

มันจะไม่มีศาสนาติดตัว ถ้าไม่มีศาสนาติดตัวพวกเราเร็วกว่าหมานะ หมาเขาไม่มีอะไรเขาไม่ไปสร้างบาปสร้างกรรมอะไรมาก แต่มนุษย์นี้ไม่สนใจกับธรรม แต่ไปสร้างบาปสร้างกรรมมาก จึงว่าเร็วกว่าหมา ให้จำให้ดี หรือใครอยากเป็นหมา ถ้าอยากเป็นหมาก็ให้ไปดูไอ้ปูกี้ แต่ไอ้ปูกี้มันดีนะ มันอยู่กับพระเจ้าพระสงฆ์ พระเจ้าพระสงฆ์รักมันทั้งวัด ไอ้หม้อไอ้จ้ำหลอดอะไรบ้าง จำโคตรพ่อโคตรแม่มันไม่ได้หมาเหล่านี้ก็ดี มันมีอยู่ ๔ ตัวอยู่นี้ มันเรียบของมันนะ พระทั้งวัดรัก ใครมาก็รักมัน ไอ้เรานี้เป็นยังไงใครรักบ้าง เห็นแต่น่าเกลียดน่าโกรธ น่าโมโหโทโส เพราะไวใจกันไม่ได้ มันเร็วยิ่งกว่าลิง การคัดการโกงการรีดการไถเก่งมากมนุษย์เรา นี่มนุษย์ที่เร็วที่สุดเก่งไปทางที่ชั่วช้าที่สุดแล้ว จมนะ เอาละเท่านี้พอ

หลังจันทัน

อำนาจของธรรมถ้าลงได้เข้าสู่ใจก็เหมือนอำนาจของกิเลส อำนาจของกิเลสที่ดันออกมาจากใจนี้มันรุนแรงเต็มเหนี่ยวๆ เหมือนกัน อันนี้รุนแรงและเป็นภัยๆ ต่อโลกทั่วๆ ไป แต่พลังของธรรมคุณของธรรมออกไม่เป็น ผิดกันนะ รุนแรงเหมือนกันแต่

รุนแรงไปทางด้านดี อันหนึ่งรุนแรงไปทางฉิบหาย อันหนึ่งรุนแรงไปทางดี พลังของธรรมออกจากใจ พลังของกิเลสก็ออกจากใจ มันอยู่ในใจ ใจดวงนี้เป็นภาชนะรับไว้ทั้งธรรมทั้งกิเลส กิเลสมันใสจิตและบังคับบัญชาอยากให้ทำสิ่งที่ตนต้องการ คำว่าต้องการคือกิเลสมันต้องการไว้แล้ว มันบังคับจิตให้ทำตามความต้องการของมัน จิตก็เลยชอบต้องการไปตามกิเลสบังคับ เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงชอบทำตั้งแต่ความชั่ว เพราะกิเลสนี้จะดึงลงตลอด และมีรสมีชาติดีเยี่ยมด้วยนะ ถ้าไม่มีธรรมก็ว่ายอดรสชาติของกิเลสนี้ยอด ถ้ามีธรรมเข้าเทียบปีบกิเลสก็หมอบ ท่านจึงว่ารสแห่งธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง รสของธรรมเทียบเข้าปีบกิเลสหมอบ ถ้าไม่มีธรรมเข้าเทียบกันแล้ว กิเลสลากตลอด ๆ นะ

นี่มันเห็นชัดเจนในภาคปฏิบัติจิตตภาวนา ที่ได้นำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ไม่ได้ไปคว้าโน้นคว้านี่มาพูดนะ ถอดออกจากนี้ที่เป็นผลสมบูรณ์แล้ว ถอดออกมาสอน เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อร้อนมันจึงเผื่อร้อนมาก พลังของจิตพลังของธรรมเวลาออกเหมือนกิเลส พลังของกิเลสออกนี่เอากันพินาศเลย เอาให้พินาศเป็นเจ้าเป็นถ่านได้ พลังของกิเลส พลังของธรรม กิเลสพินาศได้ ตัวแสบ ๆ ที่มันทำลายโลกพินาศได้ พลังของธรรม จะเห็นได้บนเวทีสนามรบ ผู้มุ่งต่ออรรถต่อธรรม มุ่งต่อมรรคผลนิพพานจริง ๆ ท่านจะใช้สติปัญญา กำลังวังชาเต็มเม็ดเต็มหน่วยตลอดเวลา จิตใจจ่ออยู่กับธรรมที่จะพัดกับกิเลส ๆ ตลอดเวลา สุดท้ายธรรมก็มีกำลังมากขึ้น ๆ กิเลสที่มันเรื่องอำนาจอยู่ตั้งแต่ก่อนอ่อนลง ๆ ธรรมเหนือขึ้น ๆ เหยียบแหลก ๆ

มาเทียบกันกับที่ว่าเราไปอยู่บนภูเขา ตั้งใจไปพัดกับกิเลสให้เต็มเหนียว ไปล้มทั้งหงาย ๆ จนน้ำตาร่วงบนภูเขา เรามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังก็ครั้ง เป็นกับเราเองนะ จนน้ำตาร่วงจริง ๆ ขึ้นเป็นอุทานนะ ขึ้นเป็นอุทานไม่ได้เป็นคำพูดคำจา โถ มันออกกูออกมึงนะ โถ มึงทำกูขนาดนี้เทียวหรือ คือเราตั้งหน้าตั้งตาจะพัดกับมันอย่างเต็มเหนียว แล้วไป สติตั้งพับล้มผล็อย ๆ ตั้งเพื่อล้มไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ เห็นอย่างชัดเจน ตั้งขนาดไหนตั้งพับล้มพับ ๆ เลย นี่เวลากิเลสมีอำนาจมากเห็นประจักษ์กับหัวใจของเรา ตั้งหน้าตั้งตาขึ้นไปจะไปพัดกับมัน ที่ไหนได้มันเอาเราหงาย ๆ หงายไม่เป็นท่าเขาเรียกหงายหมา ถ้าหงายเป็นท่าเขาเรียกหงายแมว หงายแมวนี่มันตบได้นะแมว แต่หงายหมามีแต่ร้องแห้ง ๆ

นี่เวลาเราเป็น นี่ก็เอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คือกิเลสอยู่ในใจ เวลามันมีอำนาจเรื่องอำนาจนี้ สติคือธรรมนี้ไหลไม่ได้เลย ล้มผล็อย ๆ สุดท้ายน้ำตาร่วงลง โถ ขึ้นอุทานนะ ออกกูมึงเซียวนะ โถ มึงทำกูขนาดนี้เซียวหรือ เอาละ นั่นมันตบรับกันนะ อยากรมึงต้องฟังวันหนึ่งแน่นอน ให้กูถอยกูไม่ถอย นี่คือเคียดแค้นให้กิเลส ความ

เคียดแค้นให้กิเลสนี้เป็นมรรค เป็นธรรม ความเคียดแค้นให้สัตว์บุคคลผู้ใดก็ตาม เป็นกิเลส ความเคียดแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นตัวภัยแก่ตนนี้เป็นธรรม

อันนี้จะทำให้มุนะขึ้นต่อสู้กับกิเลสก็เพราะความเคียดแค้นอันนี้ แต่ก็ไม่มีใครละ โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มันนั่นเอง ไปหาท่านป๊อ กราบเรียนท่านอย่างนั้นๆ ท่านก็เพิ่มกำลังๆ สอนแล้วกลับไปอีก หายมาอีก เราไม่ลืมนะ เอาอีก มันไม่ถอย หายมาอีก พอหลายครั้งหลายหนเพราะความไม่ถอย ความมุนะ กิเลสก็เอียงให้เห็นละซี แต่ก่อนมีแต่เราหายเลยๆ ไม่ได้เอียงนะ หายเลย เพราะนี่เราต่อสู้กับกิเลส ต่อสู้ไปต่อสู่มากกิเลสเอียงให้เห็น เอียงให้เห็นก็หมัดซ้ำเข้าไป ได้แง่ละที่นี้ กำลังได้แล้ว จับพับอุบายวิธีการ

เบื้องต้นเป็นอย่างนี้ เอาเสียจนจะเป็นจะตาย กิเลสมันถึงค่อยอ่อนลงๆ ที่นี้พอกิเลสอ่อนลงธรรมะหนักขึ้นละที่นี้ พอถึงขั้นธรรมะหนักนี้ จนกระทั่งไม่หลับไม่นอนทั้งวันทั้งคืน จนจะตายเจ้าของ กลางคืนเวลาเราอนให้หลับ กิเลสกับธรรมมันพุดอยู่บนหัวใจ ต่อสู้กันอยู่ตลอดเวลา นี่อัตโนมัติของธรรมที่ฆ่ากิเลส ตามธรรมดากิเลสมันเป็นอัตโนมัติ ทำลายสัตว์อยู่บนหัวใจโดยอัตโนมัติของมัน ไม่มีใครบังคับ กิเลสทำงานเอง ตลอดตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งหลับ

นี่คือกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ ขนผลประโยชน์มาให้มัน แต่ความทุกข์ชนให้สัตว์ เหยียบย่ำทำลายสัตว์ให้ได้รับความทุกข์มากโดยอัตโนมัติ พอตื่นนอนขึ้นมาปั๊บ มันขึ้นแล้ว กิเลสขึ้นทำงานแล้ว ตาเห็นปั๊บกิเลสทำงาน หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมพันธ์กับอะไรกิเลสทำงานเอาผลประโยชน์ของมันทั้งนั้น เรามีตั้งแต่ขาดทุนๆ เวลากิเลสมีอำนาจมากเป็นอย่างนี้ มันเทียบกันได้ เวลาขึ้นเวทีถึงรู้ชัด ที่นี้พอเราเร่งทางนี้หนักเข้า มุนะ ความเคียดแค้นให้กิเลสจึงได้ฝึใจนะ โห ความเคียดแค้นไม่เหมือนกัน นี่เอามาเทียบกัน

แต่ก่อนเราก็ไม่เคยคิด พอว่าเคียดแค้นเท่านั้นก็เป็นกิเลสไปหมดๆ แต่เวลามาเป็นกับเรา เคียดแค้นให้กิเลสมันมุนะ ทุกอย่างถอยไม่ได้ อยากรจะเอากิเลสที่เป็นภัยต่อเราอยู่ในหัวใจนี้ให้พังๆ ความเพียรมันก็กล้าขึ้นๆ ทุกอย่าง เพราะความเคียดแค้นอันนี้ จึงได้ยอมรับว่า อ้อ ความเคียดแค้นให้กิเลสนี้เป็นมรรค นั้น จากนั้นก็พุดเข้าๆ จนกระทั่งถึงขั้นไม่นอน นี่ละกำลังของธรรมมีมากแล้วนะ พอกำลังของธรรมมีมากแล้ว ธรรมแก่กิเลสเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน แต่ก่อนกิเลสผูกมัดสัตว์ทั้งหลายเป็นอัตโนมัติของมัน ทุกสิ่งทุกอย่างในตัวของเราเป็นเครื่องมือของกิเลสทั้งนั้น มันเอาไปทำงานมาสังหารเราทำลายเราทั้งนั้นทีเดียว

ที่นี้พอเวลาธรรมมีกำลังแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในตัวของเรานี้ก็กลายเป็นเครื่องมือของนักรบ พัดกับกิเลสแล้วนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย พบเห็นอะไรสัมผัสสัมพันธ์อะไร มันจะเข้าเป็นธรรมะๆ แก้กิเลสๆ ผลที่สุดอยู่โดยลำพังตัวเอง มันก็หมุนของมัน เป็นธรรมะแก้กิเลสตลอดไป จนกระทั่งไม่หลับไม่นอน มันเป็นในตัวของเรา เราพูดไม่ได้ อย่างไร หลับนอน นอนจริงๆ เรื่องนอนนอน แต่เรื่องจิตกับธรรมกับกิเลสมันพัดกัน อยู่ในหัวใจเรานี่ มันไม่ได้หยุดนะ หมุนตัวๆ เราจะหลับจะนอนมันไม่นอน เอาเหนื่อยลุกขึ้นมา ขึ้นมาก็นั่งพัดกับกิเลส ลงไปเดินจงกรมก็พัดกับกิเลสตลอด สุดท้ายแจ้งเป็นวันใหม่ขึ้นมา โถ วันนี้ไม่ได้หลับแล้ว

มันไม่มีเวลาหยุดนะ เวลาธรรมะมีอำนาจแล้วฆ่ากิเลสไม่มีเวลาหยุดเหมือนกัน เหมือนกิเลสที่มันทำงานโดยอัตโนมัติบนหัวใจสัตว์ไม่มีวันหยุด หยุดแต่เวลาหลับเท่านั้น นั่นแหละพักเครื่องของกิเลส พอตื่นนอนขึ้นมานี้ก็กิเลสทำงานเป็นอัตโนมัติของมัน ที่นี้ธรรมะเวลามีกำลังแล้ว แต่ก่อนเราไม่ได้เอามาเทียบนะ มันเป็นขึ้นนี้ถึงได้เทียบได้ ไม่เรียนจากใครเป็นกับเจ้าของเอง พอถึงขั้นธรรมะมีกำลังแล้วอยู่ที่ไหนหมุนอยู่ตลอดเวลา กิเลสกับธรรมอยู่ด้วยกัน หมุนตัวๆ พัดกันอยู่นั้น

แม้ที่สุดฉันจึงหันนี้มันไม่ได้อยู่กับอาหารการบริโภคนะ เคี้ยวก็เคี้ยวไปอย่างนั้น ละ แต่อันหนึ่งมันทำงานด้วยกัน มันพัดกันกิเลสกับธรรม นี่ละอัตโนมัติ เว้นแต่เวลาหลับ หลับนี้มันหลับไม่ได้จริงๆ เพราะมันเพลินในการฆ่ากิเลส ความเพลินความเพลิน เพราะเห็นโทษแห่งความทุกข์ทั้งหลายที่กิเลสสร้างขึ้นมาๆ เต็มหัวใจ ที่นี้ก็เห็นคุณค่าของธรรมที่ตนได้สร้างขึ้นมามาบำเพ็ญขึ้นมาเต็มหัวใจเช่นเดียวกัน เมื่อต่างอันต่างเต็มหัวใจแล้วจะรอได้อย่างไรคนเรา นี่ละที่นี้มันก็หมุนของมันตัวๆ อยู่ที่ไหนหมุนตลอดเวลา

มันไม่ได้หลับมันจะตาย มันอ่อนหมุดนี้ในทรวงอก มันเหนื่อยอยู่นี้ คือปัญญา ปัญญาที่เป็นสังขาร กิเลสที่มันคิดไปเป็นสมุทัยก็เป็นสังขาร มันเป็นสังขารของกิเลส ทำลายเรา นี่เป็นสังขารธรรม สังขารเป็นธรรมแก้กิเลส ครั้นเวลาธรรมหนักเข้าๆ มันก็เหนื่อย เหนื่อยในหัวอก เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เอ้า จะพักนอน มันก็นอนไม่ได้ มันไม่ถอยที่จะฆ่ากิเลส แล้วทำอย่างไรๆ นี่ก็เป็นอุปายสดี ร้อนๆ ขึ้นมาจากเวทีของเจ้าของเอง เมื่อบังคับให้มันไม่หยุด เอาๆ พุทโธ

เรื่องสมาธินี้แน่นเหมือนภูเขาทั้งลูกนะ จนกระทั่งติดสมาธิ พ่อแม่ครูจารย์มันได้ลากออกจากสมาธิ ออกมาทางด้านปัญญา เวลามันก้าวทางปัญญา มันเพลินทางด้านปัญญาไม่สนใจสมาธิ ที่นี้มันก็จะตาย ต้องกลับจิตเข้ามา พักจิต ไม่พักไม่ได้ ที่นี้พักอย่างไรมันก็ไม่อยู่ มันหมุนกับสติปัญญาพัดกันตลอด เลยเอาพุทโธ เอาพุทโธ พุทโธๆ ติดกับจิต บังคับสติให้ติดอยู่กับพุทโธ ไม่ยอมให้จิตนี้คิดไปไหนเลย ให้อยู่กับคำว่า

พุทโธๆ สติจ่อๆ พอเบามือไม่ได้ คำว่าเปลอเราไม่ยอกว่าเปลอนะ ถ้าว่ารามืออย่างนั้นได้ พอเบานี้ปั้มมันจะโดดชดกันกับกิเลสเลย ต้องเอาพุทโธๆ ถึยิบทีเดียว เหมือนว่าเรียน ก.ไก่ ก.กาเบื้องต้น คือมันผาดโผนทางด้านปัญญา มันไม่ยอมพักสมาธิ

บังคับเข้า พอบังคับแน่นหนามันคงไม่ให้เปลอ จิตมันก็แนวลง สงบแนวละที่นี้ จิตสงบแนว หยุดทำงาน เรื่องการพัดกับกิเลสหยุด คือพัดกับกิเลสทางด้านปัญญาหยุด ที่นี้เหลือตั้งแต่ความรู้กับพุทโธๆ อยู่ด้วยกัน พอถึงที่แล้วสงบแนวเลย พอจิตสงบลง เข้าสู่สมาธิเท่านั้น มันเหมือนถอดเสื้อนอนนอนออกมาจากหัวใจของเรา เบาหวิวเลยนะ มีกำลังกระปรี้กระเปร่าขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องบังคับ เรียกว่าเปลอไม่ได้ มันจะออกทางด้านปัญญา ต้องบังคับ จนกระทั่งมันพอตัว สมาธิความสงบนี้ลงไปสู่จุดเต็มที่ พอตัว มีความกระปรี้กระเปร่ารื่นเริงบันเทิงภายในจิตในสมาธิ พอสบายเต็มที่ ได้กำลังทางสมาธิเต็มที่แล้ว พอปล่อยมือเท่านั้นพับ ชดกับกิเลสนี้หมุนตัวเลย นี้ได้กำลังมาก เพราะเราได้พักผ่อนมีกำลังขึ้นมาแล้ว

เช่นเราทำงานพักผ่อนนอนหลับ รับประทานอาหาร นี้เรียกว่าเพิ่มกำลัง ถึงจะเสียเวล่ำเวลา ลิ่นเปลืองไปบ้างในเวลาเพิ่มกำลัง เอ้า ลิ่นไป สิ่งเหล่านี้จะมาหนุนเข้าในตัวของเรา รับประทานคนก็มีความสุขสบาย มีกำลังขึ้น การนอนก็มีความสุขสบายขึ้น นี่ละผลของกำลังที่เกิดขึ้นจากการหลับนอนออกทำงานทำการได้ อันนี้ผลแห่งความสงบแนวของจิตที่เราเข้าสู่สมาธินี้ มีกำลังแล้ว พอถอนออกมาชดกับกิเลสนี้ เหมือนกับว่าไม้ท่อนนั้นแหละ มีดเล่มเดียวกันนี้แหละ คนๆ นี้แหละ แต่ฟันนี้ขาดสะบั้นไปเลย เพราะเหตุไร มีดก็ลับหินแล้ว คนก็มีกำลังแล้ว ฟันอะไรขาดสะบั้นไปเลย สติปัญญาคมกล้าแล้ว นั่น พัดกับกิเลสขาดสะบั้นๆ ไปเลย

นี่ถึงเวลามันหมุนมันหมุนอย่างนั้น ธรรมหมุนกิเลสฆ่ากิเลสหมุนอย่างนั้น หมุนไม่มีหยุดมีถอย ที่นี้เมื่อได้อุบายอย่างนั้นแล้ว มันจะเป็นจะตายจริงๆ แล้วพักอย่างว่านะ รั้งเข้ามาด้วยพุทโธ ไม้รั้งไม่ได้กระแสะของปัญญาที่พัดกับกิเลสมันรุนแรงมาก ที่นี้พอพักได้กำลังแล้วเอาอีกอยู่อย่างนั้นละ เอาอีก จนกระทั่งเรียกว่าทางหยุดถอยไม่มี ถ้าเราไม่บังคับให้พัก รั้งเอาไว้ ต้องรั้งเอาไว้ถึงได้ จนกระทั่งมันพุ่งถึงที่มัน เรื่องสติปัญญา ตั้งตั้งแต่ต้น สติเป็นสำคัญมาก ต่อไปปัญญากับสติกลมกลืนกันเข้า แล้วต่อไปสติกับปัญญาเป็นอันเดียวกันพุ่งๆ สติปัญญาอัตโนมัติทำงานแก้กิเลสโดยอัตโนมัติไม่ต้องมีใครบังคับ

ที่ว่าเพียรอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี นอกจากเพียรเพื่อความพ้นทุกข์นั้นพูดได้ ที่จะเพียรแก้กิเลสไม่มี เพราะมันพุ่งๆ มันต้องรั้งเอาไว้ๆ เพียรอะไรอย่างนั้นต้องรั้งเอาไว้ เพราะมันเห็นโทษของกองทุกข์ เห็นโทษของกิเลสเห็นเต็มหัวใจ เห็นคุณค่าของธรรม

ทั้งหลายที่จะจุตลาออกจากทุกข์ ก็เต็มหัวใจเช่นเดียวกัน เพื่อเป็นเช่นนั้นแล้วมันจึงหยุดไม่ได้ จึงกลายเป็นสติปัญญาฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติไปเลย จากนั้นก็ซึมเข้าไป นี่ละสติปัญญาอัตโนมัติ จากสติปัญญาอัตโนมัติก็เป็นมหาสติมหาปัญญา ดูในหัวใจเจ้าของชิ มันซึมเข้าไปๆ กิเลสจะไหลออกทางไหนซึมซาบทางนี้ซึมซาบรับกันขาดสะบั้นๆ ไปเลย นี่มันทันกันทันอย่างนั้น มันเป็นเองมันแก้กันเองระหว่างกิเลสกับธรรมแก้กันเป็นอย่างนั้น

จนกระทั่งมันพุ่งขาดสะบั้นไปหมดไม่มีอะไรเหลือเลย สติปัญญาที่หมุนตัวเป็นธรรมจักรนั้นระงับเอง ไม่ต้องไปบังคับให้หยุด สติปัญญาที่หมุนตัวเป็นเกลียวอยู่นั้นพองานหมด พอทำงานเสร็จ คือกิเลสขาดสะบั้นไปแล้วเรียกว่างานเสร็จแล้ว วุสิตปุระหมจรรย์ กต กรณีย นาปริ อิตถตตยาตติ ปชานาติ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว งานที่หนักหน่วงที่สุดในโลกนี้คืองานฆ่ากิเลสได้ฆ่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ความรู้ความเห็นที่จะให้ยิ่งกว่านี้อีกไม่มี นั่นหยุด พอฆ่ากิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว สติปัญญาที่หมุนเป็นธรรมจักรก็เหมือนเครื่องมือของเรา มันวางเอง พองานเสร็จแล้วก็ปล่อยเครื่องมือเอง เช่นอย่างมีดหรืออะไรเราฟันเราย่าแล้วนี่ พอเสร็จแล้วมันก็ปล่อยเอง

มหาสติมหาปัญญาเป็นมรรคเครื่องฆ่ากิเลสทั้งนั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วมหาสติมหาปัญญาตัวเองโดยไม่ต้องบังคับ นั่นละผลที่ได้รับเลิศเลอตรงนั้น โลกไม่เห็นจะไหว้ไง นั่นละที่พระพุทธเจ้าท่านครอง พระสาวกทั้งหลายท่านครอง ครองธรรมประเภทที่กิเลสขาดสะบั้นลงไป ธรรมแสดงตัวเต็มที่จำครอบโลกธาตุไม่มีอะไรปิดบัง กิเลสมันละตัวปิดบัง หนักเบาเล็กน้อยหยาบละเอียดเปิดออกหมด ขาดกระจายไปหมด เหลือตั้งแต่ธรรมชาติล้วนๆ นั่นละท่านว่า โลกวิทู รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึงหายสงสัย ปล่อยวางได้โดยสิ้นเชิง ในสามแดนโลกธาตุขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่มีอะไรเหลือภายในจิตใจ มีอยู่ตั้งแต่วิมุตติหลุดพ้นเท่านั้น นั่นผู้ครองบรมสุข

บรมสุขกับมหันตทุกข์ต่างกันยังไงบ้างละ มหันตทุกข์ทุกข์แสนสาหัส ทุกข์จนตาย นิมหันตทุกข์ บรมสุขแต่ไม่มีละบรมสุข บรมสุขตลอดไปเรียกว่านิพพานเที่ยง เมื่อถึงขั้นแล้วเป็นอย่างนั้น ถอดออกมาจากหัวใจขึ้นมาพูดนี้ อย่างที่เราพูดนี้ถอดออกจากหัวใจ ออกจากเวทีระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน นี่ที่ว่าความโกรธแค้นให้กิเลสเป็นมรรคนะนั่น เป็นได้จริงๆ เพราะอำนาจแห่งความโกรธแค้นให้กิเลสจะเอาให้อยู่จนกระทั่งที่ว่า หือ มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเหรอ เอา ยังไงมึงต้องพังวันหนึ่งให้กูถอยกูไม่ถอย กูมึงนะ แต่เป็นอยู่ในใจเพราะความเคียดแค้นมากที่เดียวถึงขนาดกูมึง อันนี้ละพวกเข้าไว้ในหัวใจเรา แล้วก็ป็นมุมานะละที่นี้ ชัดกันเรื่อย ๆ จนกิเลสพัง นั่นเห็นไหมละนี่ละอำนาจแห่งความพากเพียร

โหย เราสลดสังเวชที่สอนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้เอามาโอบมาอวดอะไร มันเต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้ว ผ่านมาทุกอย่าง เห็นทุกอย่างรู้ทุกอย่าง ไม่มีอะไรสงสัยแล้วในสามแดนโลกธาตุนี้ แล้วนำมาสอนโลก ยิงูๆ ปลาๆ งุ่มง่ามตัวมดเต็มมันดูไม่ได้นะ ถ้าไฟก็กลายเป็นน้ำเป็นท่าเป็นบุญเป็นคุณไปเสีย ที่เป็นบุญเป็นคุณมันก็เห็นว่าเป็นมูตรเป็นคุณเป็นไรสาระไปเสีย มันบิ่นใส่ตั้งแต่พื้นแต่ไฟที่จะเผาไหม้ตนเอง และผู้อื่นให้ได้รับความเดือดร้อนเท่านั้น ก็เลสเป็นอย่างนั้น เราจึงได้เตือน อย่างต่อนก่อนเทศน์นี้ก็เหมือนกัน ผู้ปกครองบ้านเมืองเป็นสำคัญ ในหัวใจของเรานี้สติเป็นสำคัญ ปัญญาเป็นสำคัญ ที่จะปกครองตนให้เป็นไปเพื่อความเรียบร้อยดีงาม ถ้าไม่มีเจ้าของแล้วก็ไม่มีความหมาย เหมือนสัตว์ไม่มีเจ้าของตายได้ง่าย อันนี้คนเราไม่มีเจ้าของ คือสติปัญญา ไม่มีเครื่องบังคับตนเองแล้วเสียคนได้ง่าย จำเอานะ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติว่าจะไม่พูดมากอะไรมันพาตไปสองกัณฑ์สามกัณฑ์ มันเลยเถิดแล้วนะ เอาละไม่ต้องเอวัง มันเลยเถิดแล้วพอ

ผู้กำกับ จากหนังสือพิมพ์ โพสต์ทูเดย์ วันอังคารที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ หัวข้อเรื่องว่า “จากวัดป่าแก้วถึงวัดป่าบ้านตาด” วัดป่าแก้วอยู่ในพงศาวดารสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราชครับ

“พระสงฆ์ในประเทศไทยซึ่งส่วนใหญ่เป็นนิกายเถรวาท นอกจากแบ่งเป็นมหานิกายและธรรมยุติกนิกาย ตั้งแต่ครั้งรัชกาลที่ ๔ เป็นต้นมาแล้ว แต่เดิมยังแบ่งเป็นสองสายคือ สายพระบ้านหรือที่เรียกว่าคามวาสี ซึ่งเป็นฝ่ายคั่นถุระกับพระป่า หรือที่เรียกว่าอรัญวาสี ซึ่งเป็นฝ่ายวิปัสสนาธุระ พระในฝ่ายอรัญวาสีนั้นมักมุ่งเน้นการปฏิบัติและที่ตั้งวัดมักอยู่นอกเขตเมือง เสมือนเป็นการปลีกวิเวกจากความสับสนวุ่นวายของเมือง ออกไปปฏิบัติธรรมเพื่อความสงบระงับ แต่โดยที่พระสงฆ์จะดำรงชีพอยู่ได้ด้วยบิณฑบาต หรือข้าวปลาอาหารที่ประชาชนชาวบ้านมีจิตศรัทธาถวายให้เป็นหลัก

คำว่าภิกษุหรือภิกษุ นั้น โดยศัพท์แปลว่า ผู้ขอ

หลวงตา อันนี้แปลได้สองอย่างนะ นั่นมหามาตันทีนะ ภิกษุๆ แปลว่าผู้เห็นภัย หนึ่ง ภิกษุแปลว่าผู้ขอ หนึ่ง เอา ผ่านไป มาผ่านมหาใต้หรือนี้ เวลาหลวงตาก็หลวงตา เวลามหามันขึ้นตันทีนะ

ผู้กำกับ แม้จะเป็นพระป่า หรือพระในฝ่ายอรัญวาสีก็ไม่สามารถตัดขาดจากชาวบ้าน นอกเหนือจากจะต้องประพฤติปฏิบัติโดยชอบ เพื่อรักษาศรัทธาของชาวบ้านแล้ว ยังต้องปฏิบัติกิจเพื่อยังประโยชน์แก่ชาวบ้าน ทั้งในด้านของพิธีกรรม การเทศนาสั่งสอน และกิจอันชอบอันควรของสงฆ์อย่างอื่นด้วย นอกเหนือจากกิจที่พระสงฆ์พึงปฏิบัติต่อชาวบ้านแล้ว พระในฝ่ายอรัญวาสียังอาจแสดงบทบาทต่อ

ผู้ปกครองบ้านเมืองด้วย ทั้งนี้หากศึกษาจากพุทธประวัติจะพบว่า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีบทบาทโดยมีการแสดงธรรมแก่เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเนื่อง ๆ

ในประวัติศาสตร์เหตุการณ์ครั้งหนึ่ง ที่เป็นบทบาทอันโดดเด่นของพระในฝ่ายอริยวาสีคือ ผู้ปกครองบ้านเมืองที่มีการเหยียดขั้นมากล่าวถึงเสมอก็คือ เมื่อครั้งสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ได้ไปขอชีวิตแม่ทัพนายกองของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ให้พ้นจากโทษประหารชีวิต ครั้งนั้นประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า คือพระนเรศวรกระทำยุทธหัตถีได้ชัยชนะแก่พระมหาอุปราชา แทนที่บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งหลายจะได้รับpunบำเหน็จความดีความชอบทั่วหน้ากัน มีจำนวนมาก กลับจะถูกลงโทษถึงขั้นประหารชีวิต

เรื่องราวดังกล่าวพระราชพงศาวดารกรุงศรีอยุธยาฉบับ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ชินอรส ได้บันทึกไว้ว่า หลังจากทรงpunบำเหน็จแก่ผู้คนข้างม้าที่ทำความชอบในศึกครั้งนั้นแล้ว มีพระราชดำรัสให้ปรึกษาโทษของแม่ทัพนายกองว่า ข้าศึกยกมาถึงพระนคร สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ ตั้งพระทัยจะรักษาพระพุทธศาสนาและสมณะพราหมณ์ คณาจารย์ อาณาประชาราษฎร์ มิได้คิดเหน้อยยากลำบาก พระองค์ทรงอุตสาหะเสด็จยกพลยุทธหัตถีออกไปรบด้วยข้าศึก และนายกองนายทัพกลัวข้าศึกยิ่งกว่าพระราชอาญา โดยมีได้ตามเสด็จให้ทัน และละพระคชาธารของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ อยู่ท่ามกลางข้าศึก จนได้ทำการยุทธหัตถีมีชัยชนะต่อพระมหาอุปราชาเสร็จ โทษนายทัพนายกองครั้งนี้จะเป็นประการใด

พระมหाराชครู พระครูบุโรहितทั้งปวงปรึกษาไว้ให้ด้วยพระอัยการศึก พบพระกฤษณีกว่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินงานพระราชสงคราม กะเกณฑ์ผู้คนเข้าในขบวนแล้ว มิได้โดยเสด็จให้ทัน เมื่อชนะยุทธท่านว่าโทษผู้นั้นเป็นอกุศลผู้ให้ประหารชีวิตเสีย อย่าให้ผู้อื่นดูเป็นเยี่ยงอย่าง คำพิพากษาโทษกราบทูล มีพระราชดำรัสให้ลูกขุนมาปรึกษา แต่ทว่าบัดนี้จวนวันจาทุททสี่อยู่แล้ว ให้เอนายทัพนายกองเข้าเรือนจำไว้ก่อนสามวัน แล้วจึงสั่งให้สำเร็จโทษโดยพระอัยการศึก

ครั้น ณ วันอาทิตย์ เดือน ๗ แรม ๑๕ ค่ำ สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว พระราชาคณะอีก ๒๕ รูปเข้ามาถวายพระพรถามข่าวศึก ซึ่งทรงเสด็จแสดงสงครามได้กระทำยุทธหัตถี มีชัยชนะพระมหาอุปราชา สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็แถลงการณ์ซึ่งปราบปึงจามิตรให้ฟังทุกประการ สมเด็จพระพนรัตน์จึงถวายพระพรว่า พระราชสมภารมีชัยชนะแก่ข้าศึก โฉนดข้าราชการทั้งปวงจึงต้องราชทัณฑ์เล่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงตรัสบอกว่า นายทัพนายกองเหล่านี้อยู่ในกระบวนทัพของโยม มันกลัวข้าศึกมากกว่าโยม ละให้โยมสองคนพี่น้องเข้าไปในท่ามกลางศึก จนได้กระทำยุทธหัตถี

กับพระมหาอุปราชาได้ชัยชนะแล้วจึงได้เห็นหน้ามัน นี่หากว่าบารมีของโยมหาไม่ แผ่นดินนี้ก็จะไปของชาวหงสาวดีเสียแล้ว เพราะเหตุดังนี้โยมจึงให้ลงโทษตามอัยการศึก

สมเด็จพระพนรัตน์ จึงถวายพระพรว่า อาตมาพิเคราะห์ดูข้าราชการเหล่านี้ จะไม่รักไม่กลัวพระราชสมภารเจ้านั้นหาไม่ได้ แต่เหตุดังนี้ก็เพื่อจะให้พระเกียรติยศพระราชสมภารเจ้าเป็นมหัศจรรย์เหมือนสมเด็จพระสรรเพชญ์พุทธเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จเหนือ.....(กรุณาติดตามอ่านข้อความเต็มในหนังสือพิมพ์วันที่ยังกล่าว)

นี่คือตัวอย่างอันเป็นแบบฉบับอย่างที่เราสงฆ์ฝ่ายอริยวาสี ได้แสดงบทบาทต่อผู้ปกครองบ้านเมือง ด้วยวิธีการอันงดงามและประสบความสำเร็จอย่างงดงาม กรณีหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ที่ออกมาเทศนาสั่งสอนรัฐบาลเมื่อเร็วๆ นี้ นับเป็นการแสดงบทบาทของพระสงฆ์ ถึงแม้จะอยู่ในฝ่ายอริยวาสี ก็สามารถกระทำให้เป็นปรกตินิสัย ไม่แตกต่างที่ครั้งสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ได้กระทำเมื่อครั้งกรุงศรีอยุธยา แต่ความแตกต่างอยู่ที่เนื้อหาสาระและวิธีการ ซึ่งเป็นตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง

กล่าวคือ นอกจากมิได้ใช้กบฏไพร่ไพร่หรือไพร่หรือ โน้มน้าวผู้มีอำนาจให้มีสติ และแสดงความเมตตากรุณาออกมาด้วยตนเองแล้ว ยังใช้ถ้อยคำอันรุนแรง ตำหนิโจมตี ในข้อหาร้ายแรงและรุนแรงที่หนักถึงขั้นอุกฤษฏ์ ในลักษณะมองเห็นผู้นำรัฐบาลเป็นศัตรูของชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เทศนาของหลวงตามหาบัวจะเหมาะสมหรือไม่ และจะได้ผลอย่างไรหรือไม่ เป็นเรื่องที่ย่อมวิพากษ์วิจารณ์ถกเถียงกัน ได้อย่างมาก แต่การที่หลวงตามหาบัวออกมาเทศนาด้วยถ้อยคำและข้อกล่าวหารุนแรงเช่นนั้น ย่อมแสดงให้เห็นสถานการณ์ที่แตกต่างอย่างมาก

จากกรณีสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ครั้งนั้นสมเด็จพระนเรศวรมหาราชพึงได้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ทรงมีพระบรมเดชานุภาพ และพระกฤษดาภินิหาร อันบดบังมิได้ สมเด็จพระพนรัตน์ จึงได้ถวายพระพร และขอเมตตากรุณา แต่ครั้งนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโนนั้น หมดศรัทธาความนับถือ รวมทั้งไม่เกรงกลัวต่อรัฐบาล สิ่งที่แสดงออกมาจึงมีรสอันขมขื่นขนาดนี้

หลวงตา	ใครขมขื่น
ผู้กำกับ	ฝ่ายรัฐบาล
หลวงตา	และประชาชนละ
ผู้กำกับ	ประชาชนก็ชื่นใจ
หลวงตา	แน่ะ มันต้องแยกหากันซิ มีผลลบผลบวกซิ

ผู้กำกับ ปัญหาคือรัฐบาลจะมองการเทศนาของหลวงตามหาบัวเช่นไร ถ้า
มองเป็นยาพิษ รัฐบาลนอกจากไม่ได้ประโยชน์แล้ว ยังอาจจะเป็นโทษต่อรัฐบาลได้อีก
ด้วย แต่ถ้ามองเป็นยาขม รัฐบาลก็ย่อมจะได้ประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย จบครับ

หลวงตา มันก็ชัดเจนแล้วนี่นะ ก็ไม่เห็นมีอะไรคัดค้านแก้ไขกัน ก็ถูกต้อง
แล้ว ที่เราเทศน์ก็เทศน์เพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ที่พี่น้องชาวไทยอุ้มกันทั้ง
ประเทศ ไม่ให้มีอะไรเข้ามาทำลายซึ่งจะเป็นการเสียหายอย่างร้ายแรง เราก็กีดกันอันนี้
เอาไว้ อะไรที่จะเป็นความสุขความเจริญแน่นหนามั่นคงแก่ชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ ให้พากันพร้อมหน้าพร้อมตากันปฏิบัติ พยุง ก็มีเท่านั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz